

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İlhan Berk
adlandırılmayan yoktur

İlhan Berk

ADLANDIRILMAYAN YOKTUR

Aforizmalar

YAPI KREDİ YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yapı Kredi Yayınları - 2337
Şiir - 208

Adlandırılmayan Yoktur - Aforizmalar / İlhan Berk

Kitap Editörü: Fahri Güllüoğlu
Desenler: İlhan Berk

Kapak Tasarımı: Nahide Dikel

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2006
ISBN 978-975-08-3563-6

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 1999
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.

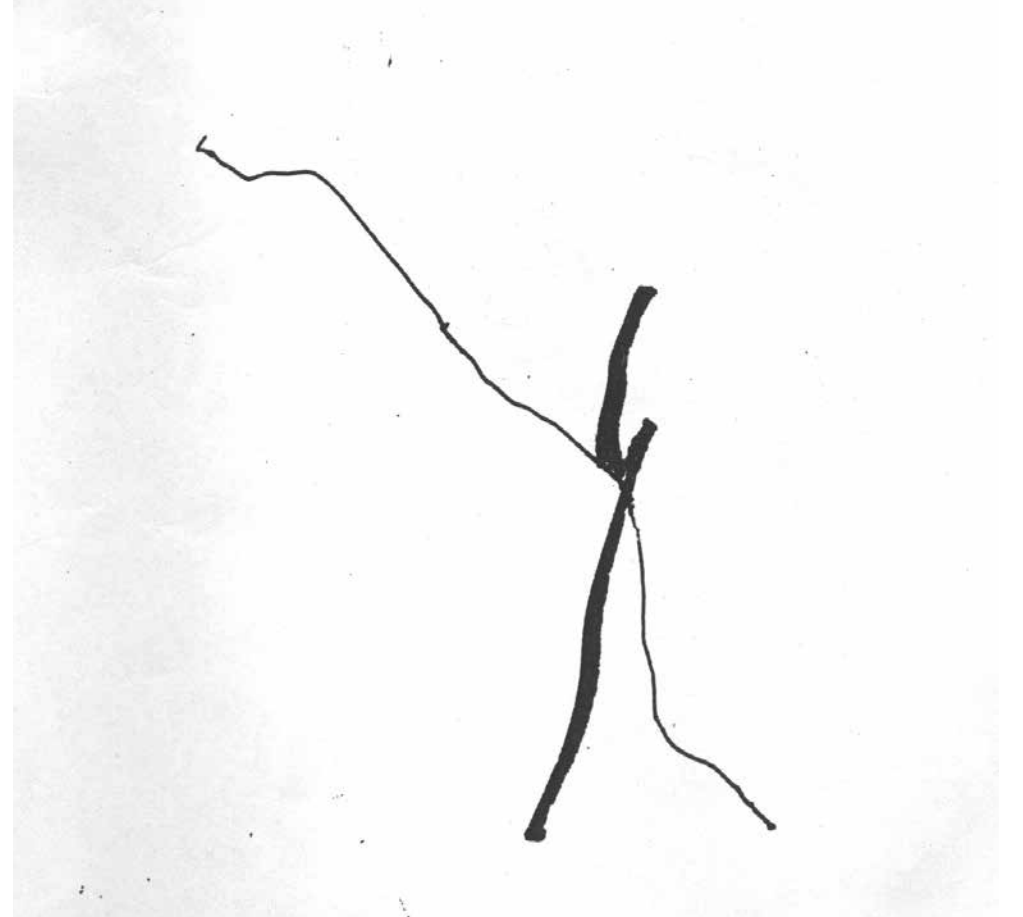
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

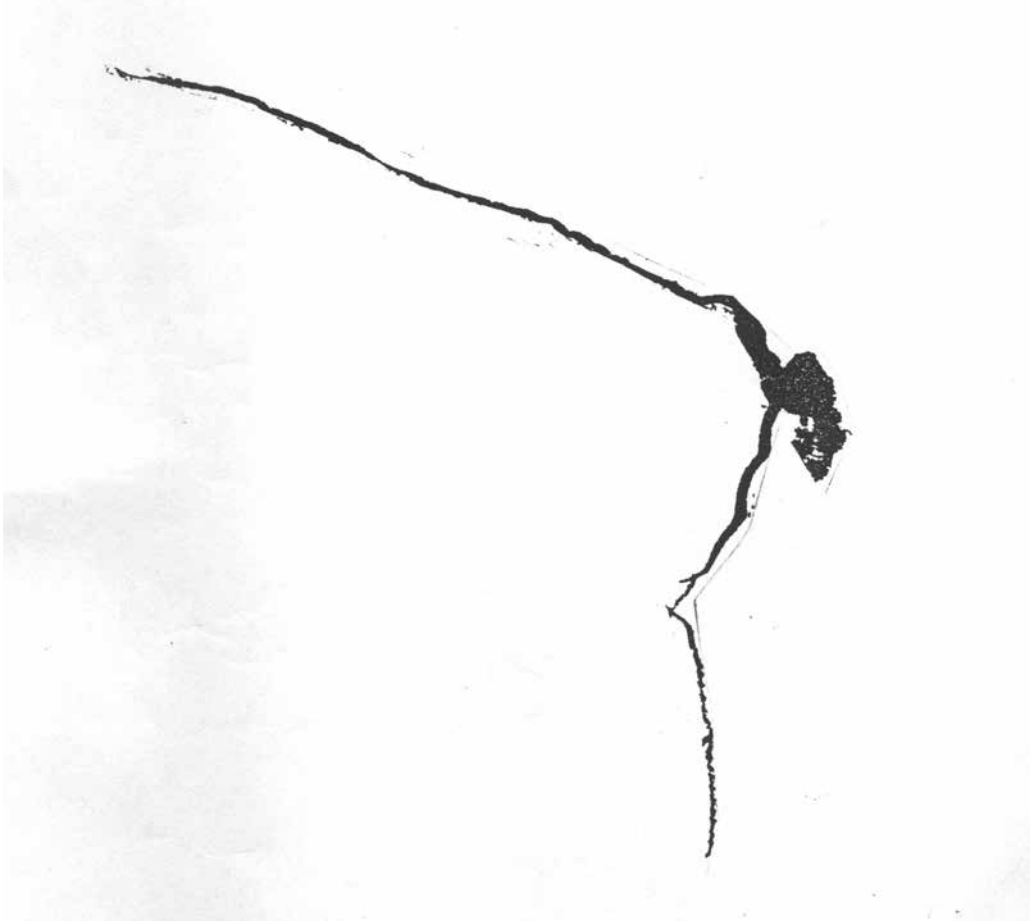
Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Kemeraltı Caddesi No: 4 Karaköy Palas Kat: 2-3 Karaköy 34425 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Felsefenin aslında *şiir olarak kurulması* gerekir.

Wittgenstein

1

Yazmak için hep bir neden vardır.
Yazmak dediğimiz belki de budur.

2

Saçma ile doğru hep yan yanadır.
Bu hiç şaşırtmamalı.

3

Anlamadığım için değil, anladığım için yüksünüyorum.

4

Usun bozgununu, asıl us bilmek, ordan yazmak...
Hep bunu istemedim mi?

5

Ancak ulaşılmaz olanda gerçek vardır.

6

İnsan eksiktir.

7

Tenin dayanılmazlığı, 'dokunma'yı hep önde tutması kısa bir andır.
Bu da yüce bir şeydir. Hep de sınırdadır yeri. Sınırı seçmiştir. O 'an' da,
hep sınırdır.
Dokunmak orda durur.
Bekler hep.
Tansık anı! ('Küçük ölüm'.)

8

Anlamsız hiçbir şey yoktur.
Varlık anlam çağrıştırır.

9

Bütün Ortaçağı sanki Augustinus'un "Her bedenden kaçmalı" sözü korkutmuştur. Böylece de beden bir korku konusu olmuştur. Günyüzü de görmemiştir.
Gövdeyle (o cehennemle) tanışmamız yenidir.

10

Sessizlik, yazının tinidir:
Yazmak gereksinimi.

11

Tanrı mı?
Varolup da varolmayan varlık.

12

Adlandırılmayan yoktur.

13

Bir yaprak düřtü.
Sesi duydum.

Sestir, varoluş.

14

Şeylerin neden hareketsiz kaldığı, neden susturulduğu, (başta taşlar, evler, köprüler, keçi yolları, kurşunkalemler, kâğıtlar, vb. sonra da varolup da konuşmayan ağaçlar, otlar, hayvanlar, böcekler [sevgili böcekler] kuşlar, arılar) *sorulmalı*. Asıl da benim şimdiye değin bunu niçin düşünmediğim, sormadığım anlaşılır şey değil. Böyle, şeylerin de konuştuğu dünya nasıl da güzel olurdu: Kimbilir?

15

“Ne bilirsin, belki de o saat yakın bir zamanda olacaktır.”

“Onlar, kendileri farkında olmayarak, başlarına gelecek o saatten başkasını mı gözetliyorlar.”

“O saat daha belalıdan acıdır.”

“İşte onların alametleri gelmiştir.”

Kur'an böyle ayetlerle doludur.

Kur'an yorumcuları da boş durmayacaklardır:

“Kıyamet, son derece şiddetli, ziyadesiyle korkunçtur.”

“Süresi de sonu gelmeyecek kadar uzundur.”

Kur'an günün ucunu böyle tutar.

16

Muhammed resulün “gölgesi yere düşmez”, diye okudum.

17

Düzenindedir her şey, bir yaprağın.

18

Şimdi dir zaman. Birden böyle diyorum.
Neden böyle dediğimi de bilmiyorum.
Belki de şimdide, en çok şimdide, varoluş daha bir duyuluyor olmalı.

Altın şimdide.

19

Gece: Varolansız varoluş.

20

Sanatın kaynağının bilinç olduğu üstünde durulurken, bilinçdışılığı sanatın dışına atılır. Jackson Pollock bilinçdışılığı seçtiğini işinin ta başında söylemekten çekinmez: “Benim ne yaptığım, ne de ne olacağım ile ilgili genel bir düşüncem var. Ben çizim yapmam. Resim ne denli doğrudan ifade kazanırsa, o denli iyi olur. Benim resmim dolaysızdır.”

21

Eşyada hep duru bir tat buldum.
Şaşılabak bir tansık da.
Bir çakıl taşının bir anlamı olmadığını kimse söyleyemez.

22

Ten, her zaman bir tabudur.
Bundan da kurtuluş yoktur.

23

Bir ağaç tanıdım.
Bir anlamı olmalı bunun.
(Tanrı'yla konuştuk belki de.)

24

Bir böcekbilimci gibi baktım her şeye.
Her şeyle böyle yaralandım.

25

Hiçbir şey sadece şey değildir.

26

Herakleitos: Kapalı sözün imparatoru.
Her tümce bir kaos.

27

Yalnız, baktığımızı görürüz.
Yalnız, baktığımız vardır.

28

Dünya bir metin.
Bunu okuyoruz.

29

Varolan, sonsuzdur.

30

Uzun erimli zaman mı?
Onu yaşamıyoruz.

31

Yaşam, ölümüdür.

32

Hep korkuyla baktım tene.
Yıkılarak, ölüp doğrularak.

33

Yazarak faydalı olmak...
Hiç düşünmedim bunu,

Bir sığınma gibi gelmiştir bu bana.

34

Fotoğraf her şeye ölüm fermanı çıkarır. Nesneyi sessizliğe boğarak bırakır. Fotoğrafı çekilen her şey, ölümün eline verilmiştir. *Sessizlik*, fotoğrafın elinde herşeyi siler. Böylece sessizlik yitişin adı olur.

35

Ölmekte olan en çok zamanla boğuşur.
Ölmekte olan için sayıdır zaman.
Uzam, evdir.

36

Umutsuzluk çevresinde bulanık hiçbir şey bırakmaz.
Her şeyi yıkarak ilerler. Gözü karadır.
Ama kurtuluşu da yanında taşır.
Bir çelişki de olsa.

37

Hep bir yerdeyiz. Bundan kurtuluş yok.
Hem burda olmayan hiçbir yerde olamaz.

38

Zamanı hep gündemde tutar ölüm.
Hiç de şaşmaz.

39

Bir şimdiden başlayarak yazmak: zamanı sorgulama diye bakabiliriz buna. Eksik, parçalanmış zamanın elinden tutmak. Öncesiz sonrasız zamana uzanmak.
Orda zamanla hesaplaşmak.

40

Vajinaya yönelen spermilerin hücumuna uğramak...
Ordan yola çıkmak.
Yazmak.

41

Tanrı.
Büyük yabancı.
Başka hiçbir sözcük bu denli hem yakın, hem uzak olamaz.
Tanrı üstüne hiçbir şey bilmiyoruz aslında: Biliyormuşuz gibi davranıyoruz.
Varolmayışı ise bizi ilgilendirmiyor.

42

Yol sözcüğü imgelem yumağıdır... sürgit sürdürür ağızındakini. Başı sonu da yoktur; yalnız gitmek gitmek içindir.
Son da gizemdir.

43

Nesnelerin seslerini düşündüm. En başta da bir kurşunkalemin, bir bardağın, yıkılan bir masanın, sandalyenin seslerini.
Hepsinin kendine özgü sesleri vardır.
Bir ses ormanı.

44

Tinler üstüne yüzlerce kitap yazıldığını biliyoruz. Beni en çok rüzgâr, su, ateş tinleri ilgilendirdi.

Hiçbirini de görmedim: Olsun. (Gören var mı?) Bilmek yetiyor bana.

Hele rüzgâr tını. Gitmediği, görmediği hiçbir yer yok.

Her şeyden haberi var.

Onca şeyin tını düşünöldüğüne göre, nehirlerin, ormanların tinlerini de ben düşünmek isterim. Nehirler doğuştan tindirler belki de. Suların, ateşlerin, rüzgârların ayınlerinde olmayı kim istemez?

45

Yüz, dünyadır. Dünya dediğimizdir.

Dünyayı kuşanır yüz.

Dahası, yüzde dünya bütün çıplaklığıyla yaşanır.

46

Şeyler biçimleriyle vardır.
Şeylerin varoluşudur biçim.

47

İnsan eksiktir.

48

Yeniden kendime dönmeliyim, hem de iyice.
Her şey aynı.

49

Aşk doğasında benzersizliği,
yalnız onu taşır.

50

İntihar çoğunlukla anlamsız bir eylem gibi görünüyor. Oysa insan bir yerden sonra yaşamda bir anlam bulmaz olabilir. İntihar da ağırlığını bu zaman koyar.

Bunda şaşılacak bir şey yoktur. Ben intiharı, her zaman, bir umutsuzluk eylemi olarak düşünüyorum. Bir mutluluk anının sonucu olarak da düşünebiliyorum. Ya da ben böyle olan bir intiharı anlayabilirim.

Bir gönüllü gidiş var bunda. Bir de bilinçle intihara gitme var: A. Artaud'da olduğu gibi. Artaud her gün yıkıma gitmeyi yaşamasının bir anlamı olarak anlıyordu. İntihar eylemdir. Ölümü her gün adım adım gidilen bir intiharda buluyordu; her gün gidilen uzun bir yoldu bu onun için. Bunu kendi eliyle kesmedi: Hastanede öldü. Öte yandan Gérard de Nerval bunun tersini seçmiş benzer: Yaşamaktan bir şey anlamaz oldu. Bu uyumsuzluğu hemen de kesmedi. Deliliğini yaşadı, alayını etti. Akşamları Paris sokaklarında canlı bir ıstakozu gezdiriyor, gelen geçenle şakalaşıyordu. Ama intiharı çok daha sonra, bir sokak fenerinde gerçekleştirdi.

Nerval'in intiharında bilinçli bir yön buluyorum. Ama Artaud'nunkinden çok başka olarak. Sonuç olarak ikisinin intiharı da umutsuzluk sonucu. Ama başka başka umutsuzluklar.

Buna bir çeşit mutluluk bile derim.

51

İstek yoksa,
ten ölüdür.

52

Kadınlar kayıtsızlıkta büyülü, kışkırtıcı, baştan çıkarıcıdır.
Bir varoluş nedeni diye bakılmalı buna.
Asıl orda vardır çünkü.

53

Tanrı, büyülü sözcük! Bunun tadını çıkarmalı. Georges Bataille gibisi de yok: “Tanrı, her sözcüğün biraz ileride yokolacağını söylemek isteyen en son sözcüktür.” diyecektir

54

Dünya şeylerin!
Biz azınlığız.

Ya şeyler mi?
Onları sadece kullanıyoruz!

55

El dokunduğunda yaşamaya başlar.
Gövde varlığını sanki ele borçluymuş gibi derlenip toplanır:
işaret bekler.

56

Vergilius'un yapıtları yüzyıllarca unutulmuştur. Ama ölü bir kitap da kıpırdar, konuşmaya başlar.
Sırası gelince.

57

Kimileri ölüm döşeginde ille de iyi birşey söyleyip öyle gitmek ister.
En iyisi sessiz kalmak.
Schopenhauer: "Eh, iyi sıyırdık!" diyecektir.

58

Yol düşüncesi, yolu sırtlanarak yürür.

59

Yazmak tek heceli ‘ben’i karşımıza almaktır.

60

Düşünce adamı olmak.

Hiç mi hiç düşünmedim bunu. Bana imgeler yeter mi dedim?

Düşünce adamı olmak, onunla görünmek hep sıkıcı gelmiştir bana.

61

Yazmak hep korku saçar.

Hızını da hiç eksiltmez.

62

Haç cinseldir.
Kan bulaşmamıştır çünkü.

63

Çok az düş görürüm. Açgözlüdür düş. İmgelemi cadı kazanına çevirir:
Düşümde biçilmiş bir buğday tarlası olarak uyandım. Uzun süre de kendime geledim.

64

Yontucunun dondurup bıraktığı ‘an’, ölümün kendisidir.

65

‘Örtülü güzellik’. Ayartıcıdır.
O ölçüde de büyülü.

66

Yalnız yüz tektir.
Yalnız yüz ölmez.

Yüz her şeydir.

67

Dünya neyse odur.
Dünyanın kendini aşan bir anlamı yoktur.

68

Her gün aynayla yüz yüze geliyoruz. Bugün aynaya daha da yakından baktığımda birdenbire ayırdına vardım: Kirpiklerim kalmamış. Çok değil bir iki yıl önceye değin seyrek de olsa kirpiklerim vardı. (Acaba 4-5 yıl önceye değin mi demeli?) Şaşkınlıkla uzun uzun baktım aynaya. Bir süredir yüzümdeki değişimleri izliyordum, yadırgamıyordum bunu: Doğal diyordum. Yüzümü gitgide tanımamaya mı başlayacağım? Ataç'ın berberde tıraş olurken koltuğunu aynaya ters çevirdiğini duymuştum: Yüzüne dayanamadığı için. Ben aynaya bakmayı sürdüreceğim. Gövdemi baştan beri seviyorum, yüzümü dışlamam.

69

Yazmak: Sessizliği kanatmak...
Hepsi bu.

70

Sıkıntıdan hiç kurtulamadım. Çünkü sıkıntının yüce bir etiği var. Bilmiyorum sıkıntı üzerine de bir deneme yazar mıyım... Kendimi hep sıkıntı olarak gördüm ve her yere de taşıdım. Sıkıntı yazılamaz belki, yazmak da istiyorum ama. Nerdeyse “sıkılıyorum, öyleyse varım” diyebilirim. Böyle yaşıyorum ben. Aynı zamanda insani bir yön de buluyorum sıkıntıda. Sıkılmayan insan yaşamıyordur diyebilirim. Bir şey daha var ki o da: kitaplarımı ve odamı dünyanın her tarafına götürebilsem, taşıyabilsem, belki dünya o kadar sıkıntılı olmayabilir. Sıkıntıyla yapışık yaşıyorum adeta. Tepeden tırnağa sıkıntının içinde dolaşıyorum.

71

Dünya söylenlere boğulmuş.
Bu yüzden değil midir ki afsunsuz yürüyüşünü sürdürüyor.

72

“Arılar vahiyle çiçeklerden bal toplarlar.”
(Nahl Suresi)

Böyle okudum.

73

Kokuları düşündüğümde ikisi dışında belleğimde pek bir şey yok. Ama iki beden kokusunu adamakıllı anımsıyorum: İlki bıkkınlık veriyordu, ayartıyordu ikincisi: Koku kışkırttığı ölçüde kokudur. Beden de o zaman bedendir. Hem koku doğası gereği cinseldir. Cinsellik saçar. Bu ağır koku bile olsa. Kokuları okumalı. Bir kaya ile buluşur, konuşur gibi dokunmalı kokulara. Bir tanı masasına yatırmalı sonra. O büyülü dünyayı avuçlamalı.

74

Sevdiğin kadın asıl ulaşamadığındır.
Belki de biz bir bunu arıyoruz.

Aslında belki de yalnız bir kadın vardır.

75

Tanrı,
özdeğin masum biçimlerinden biridir.

76

Akşam yeni bir şey değil. Akşam ne türlü değişirse değişsin yine kendine benzer.

77

Andy Goldsworthy mi?

Sayırsız coğrafya üzerinde yapraklar, otlar, taş, kum, çamur, buz, kar toplamak...

Bunların elinden tutmak...

Böyle bir yeryüzü topoęrafyasına sahip olmak...

Gene böyle sayırsız ölüm biçimlerinin tanığı olmak, yani ölümün atlasına çalışmak...

Dünyanın çürüyüşünü saptamak.

78

Bir böcekbilimci gibi baktım her şeye. Herşeyle gittim geldim.
Fazla mı dinliyorum kendimi?

79

Yalnız,
kaybolduğumuzda varız.

80

Yüz: Büyük bir eğretileme. Hep varlık sorununu taşır.
Her yerde her zaman, her zamanki yüzümle karşılaşıyorum.

81

Burada olmayan, hiçbir yerde olamaz.

82

Ölümü kimse bilmiyor.

83

Sessizlik sözün sonsuz, yazınsal boyutudur.

84

Hölderlin'in "Yurda Varış" şiiri gene de yurt 'arayan' olarak kalır.
Ne denli yurda dönerse dönsün Hölderlin; o 'aramayı' sürdürür.

85

Yaşama her yerde eşlik eden
ölümdür.

86

Aşk, (yaşanılacak bir şey varsa)
yalnız o yaşanır.

87

İnsan hep kendidir.

88

Şeyler(in) toplumu üstüne hep yazmak istedim.
'Dünya şeylerin yakınlığı' olduğu için değil, şeylerin bir parçası olduğumuz için.

89

Hep içinde kaybolacağım kentleri sevdim. Hiç olmazsa küçük alanlar, dolambaçlı sokaklar olmalı bunlar, oralarda kaybolmak; her şeye böyle bakmak...

90

Bir sabah kalkıp ölümü yazmalı.
Ölümü, uzun uzun yazmalı.

91

Ey Monatlar Monatı: Tanrı.
Tanrı'dan kurtuluş yoktur.

92

Şanlı beden.
Sevgili çakal!

93

Devinen her şey korku saçar.

94

Kökten kötölük!
Bundan ne yaratılır ki?
– Hiç.

95

Etik dediğimiz iyeliğin üstüne tükürmektir.
Mal, bok kokar.

96

Karaborsa / karabasan / virüsler / çöl yıldızları / dukalar / kara çadır
örgütleri / ütopyalar / vanalar / kanlı pazarlar / kaybolanlar / otonom
bölgeler / demokrasi ya da bir hainler orjisi / radikal kötülük / ve de
vasatta hayır bulanlar / üstünü başını yolmuş çocuklar / denize uzak
pencereler / gerillalar / Öklitçilik.
Hepsi, hepsi bizim cumhuriyetimizin komodoları.

97

Her yerde evde olmak düşünüyü yaşarız.
Her yerdir ev.

98

Daha uzun yaşar imgeler
sözcüklerden.

99

Gölge bir yaprağın gölgesiyse bir varoluş nedenidir.
Varoluş bir farklılıktır.
Her şeye ordan bakıyoruz.

100

Hayvanların hüznü olduğunu söyler, H. Hesse.
Büyük bir gözlem bu.
Ama iç burkucu. Karartıcı.
Her gerçek gibi.
Hüznü bir hayvana bakamam ben.

101

Kur'an, Tanrı'yı anlatırken 'diridir' der.
Bu bana korku veriyor.

102

Yüz, türlü anlam kodlarının yanında putlaştırmanın da alanıdır.
Kendi kendinin fetişidir de...

103

Doğa gizlenmeyi sever.
Doğası gereği.

104

Dünyada anlamlara bağlı olarak yaşıyoruz.
Onların ağırlığı altındayız.

105

Yüzümü yıkıyorum.
Öyleyse kimse öldüğümü söyleyemez.

106

Bakmak, bakmak... hep, bakmaktan söz ettim, şimdi daha iyi anlıyorum:
Baktıkça varım, baktıkça var ediyorum.

Buyum ben.

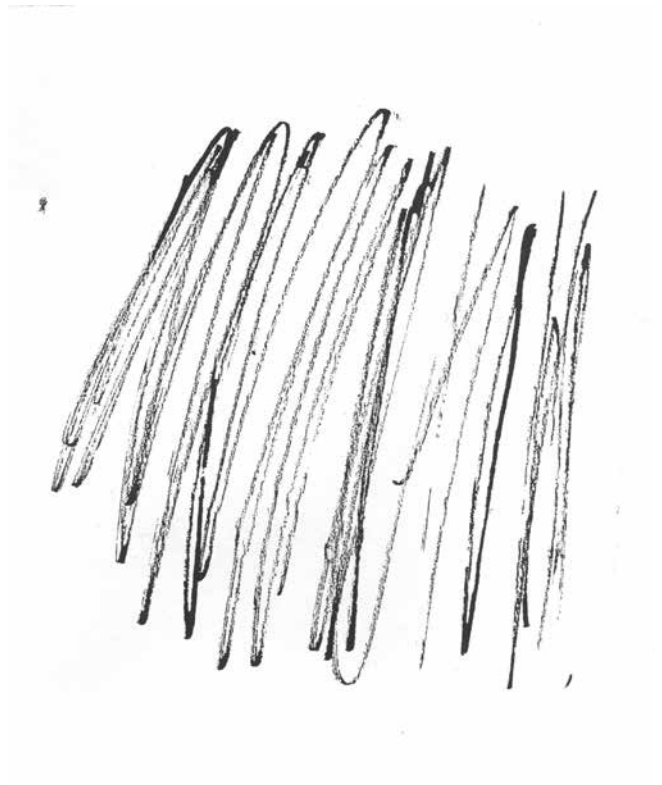
107

Yaratıcı öteki tarihe, öteki coğrafyaya, öteki 'ben'e yazılıdır.

108

Yol hep vardır.
Yaratılmıştır yol.
(*Yol*'un yazgısı diye bakmalı buna.)

İlhan Berk (18 Kasım 1918, Manisa – 28 Ağustos 2008, Bodrum) Necatigil’in deyimiyle “şiiirimizin uç beyi”, Memet Fuat’a göre ise “dokunduğu şiiir”. İlk şiiirleri *Manisa Halkevi* dergisi, *Uyanış*, *Varlık*, *Çığır* gibi dergilerde çıktı. 1944 yılında Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü’nün Fransızca Bölümü’nü bitirdi. Destansı yönünün ağır bastığı, adeta bir Türk Walt Whitman’ı olarak adlandırıldığı dönemde *İstanbul* (1947), *Günaydın Yeryüzü* (1952), *Türkiye Şarkısı* (1953) ve *Köroğlu*’nu (1955) yayımladı.

1953 yılına kadar çıkardığı kitaplarla gerçekçi bir şair görüntüsü veriyordu. 1953’te *Yenilik* dergisinde yayımladığı “Saint-Antoine’ın Güvercinleri”, ileride İkinci Yeni adını alacak şiiir akımının habercisi oldu. Bu özellik daha sonraları gelişerek sürdü ve İlhan Berk’in özgün tutumu durumuna geldi. Giderek İkinci Yeni şiiirinin öncüsü ve en güçlü savunucusu olarak anılmaya başladı. Şiiirlerinde cinsellik ve tarih ana temalar olarak belirdi. Çeşitli nesneleri, kent, sokak gibi olguları ayrıntılı bir “kimlik kartı” somutluğu taşıyan bir biçimde şiiirleştirdi. Düzyazı şiiirlerden aforizmalara harfleri, nesneleri ve semtleri sevmeye dek genişleyen çok kollu bir şiiir ırmağıdır İlhan Berk.

Başlıca Yapıtları:

Şiiir: Bütün yapıtları üç ciltte toplanmıştır *Eşik* (1947-1975): *İstanbul* (1947), *Günaydın Yeryüzü* (1952), *Türkiye Şarkısı* (1953), *Köroğlu* (1995), *Galile Denizi* (1958), *Çivi Yazısı* (1960), *Otağ* (1961), *Mısırkalyoniğne* (1962), *Âşıkane* (1968): *Şenlikname* (1972), *Taşbaskısı* (1975); *Aşk Tahtı* (1976-1982): *Atlas* (1976), *Kül* (1978) ve *Deniz Eskisi/Şiiirin Gizli Tarihi* (1982); *Akşama Doğru* (1984-1996): *Delta ve Çocuk* (1984), *Güzel Irmak* (1998), *Dün Dağlarda Dolaştım Evde Yoktum* (1993), *Avluya Düşen Gölge* (1996). Ayrıca *Kuşların Doğum Gününde Olacağım* (2005), *Ev* (1997), *Çok Yaşasın Sayılar* (1998), *Şeyler Kitabı* (2002) adlı kitapları vardır.

Deneme / Günlük / Otobiyografi: *Uzun Bir Adam* (1982, genişletilmiş baskı 2005), *Şifalı Otlar Kitabı* (1982, 2004), *El Yazılarına Vuruyor Güneş* (1983, genişletilmiş baskı 1992), *Şairin Toprağı* (1992), *İnferno* (1994, genişletilmiş baskı 2004), *Kanatlı At* (1994), *Logos* (1996), *Poetika* (1997), *Kült Kitap* (1998); **Çeviri / Antoloji:** *Başlangıcından Bugüne Beyit Mısra Antolojisi* (1960, 2. baskı 2004), *Fransız Şiiiri Antolojisi* (2001), *Seçme Kantolar - Ezra Pound:* (1969), *Seçme Şiiirler - Arthur Rimbaud* (1962), *Asılı Eros* (1996), *Güldeste - Başlan-*

gıçtan Bugüne Türk Şiiiri Antolojisi (2004); **Yabancı dillere çevrilmiş yapıtları:** *Estambul / İstanbul*, Madrid, 1988; *Histoire Secrète de la Poésie / Şiiirin Gizli Tarihi*, Paris: Arfuyen 1991; *Poemas / Şiiirler*, Madrid, 1992; *Rio Hermoso / Güzel Irmak*, Madrid, 1995; *Selected Poems / Seçme Şiiirler*, Londra, 2006, *Mar de Galilea / Galile Denizi*, 2006, Madrid; *Selected Poems / Seçme Şiiirler*, United Kingdom, 2007.

*İlhan Berk'in
YKY'deki kitapları:*

- El Yazılarına Vuruyor Güneş (1992)
İnferno (1994)
Kanatlı At (1994)
Logos (1996)
Asılı Eros (1996)
Uzun Bir Adam (1997; genişletilmiş 3. baskı, 2005)
Poetika (1997)
Kült Kitap (1998)
Eşik (1947-1975) (Toplu Şiirler I, 1999)
Aşk Tahtı (1976-1982) (Toplu Şiirler II, 1999)
Akşama Doğru (1984-1996) (Toplu Şiirler III, 1999)
Galata (2000)
Pera (2000)
Şeyler Kitabı (2002)
Toplu Şiirler (Delta-1, 2003)
Requiem (2004)
Şifalı Otlar Kitabı (2004)
Kuşların Doğum Gününde Olacağım (2005)
Adlandırılmayan Yoktur (2006)
Tümceler Geliyorum (2007)
Elin Üstünde Gezsin - İlhan Berk'ten
Memet Fuat'a Mektuplar (Haz.: Sevgül Sönmez, 2012)